

lig i Forbindelse med et andet Udtryk, som forekommer i Loven, kommer der, om jeg saa maa sige, let noget Ridicult frem. Som det er det ærede Thing bekendt, benævnes de valgte Medlemmer „umiddelbart valgte Medlemmer“, og nu hørte jeg endogsaa den ærede Ordfører sidst i Talens Røb — hvad jeg isvrigt finder ganske rimeligt — kalde dem „umiddelbare Medlemmer“. Det er nu efter Sprogbrugen efterhaanden blevet en mindre behagelig Benævnelse at kaldes „umiddelbar“, og naar man nu i Spidsen for disse Umiddelbare sætter en Ordfører, der ingeninde har Noget at sige — thi som bekendt taler han ikke, med samler blot Medlemmerne —, saa forekommer dette mig at kunne give Anledning til en Træcken paa Smilebaandet ad en Institution, som visse ikke fortjener det. Jeg skal derfor henstille til det ærede Udvalg, om der ikke var Anledning til til 3die Behandling at see at finde paa et Udtryk, som ikke gav Anledning til en saadan mindre alvorlig Betragtning af den ene Deel af Byraadet.

Lehmann: Jeg troede, at et meget langt offentligt Liv skulde tilstrækkelig besyttede mig mod den Mistanke, at jeg stod i noget særligt Afhængighedsforhold til nogensomhelst Regering, og navnlig har jeg ikke den ringeste Fuldmagt til at fortolke den høitærede Indenrigsministers Stilling til denne Sag, hvilket er saa meget mere overflødig, som han selv er tilstede. Jeg vilde kun sige, at jeg baade har forstaaet hans Udtalelser i forrige Samling og den Maade, hvorpaa han denne Gang har henholdt sig til samme, saaledes, at han ikke vil gaae ind paa, at Borgmesteren vælges af Byraadet, og at altsaa dette Forslag enten maa forkastes eller, hvis det vedtages, maa medføre, at Loven ikke kommer ud. Imidlertid er jo den ærede Indenrigsminister selv tilstede og vil kunne udtale sig i saa Henseende. Hvad jeg derimod udtalte mig om, var, hvilken Indflydelse jeg vilde tillægge denne Beslutning af Ministeren, og med Hensyn hertil maatte den ærede sidste Taler, hvor liden Opmærksomhed han end har skænket min Tærb baade før og efter Grundlovens Tilbliven, kunne vide, at det altid for mig maatte være et Spørgsmaal af anden

Rang, hvorvidt en Minister vil adoptere et Forslag eller ikke. Derimod vilde jeg ønske, at alle Rigsdagens Medlemmer havde en saa alvorlig Følelse, som jeg har, af Betydningen af en Rigsdagsbeslutning og af den enorme Forskjel, der er mellem den Forsamling, hvori jeg langt, langt tilbage i Tiden deeltog, nemlig de raadgivende Stænder, hvor man udtalte Anskuelser, Meninger og Ønsker, der henstilledes til Regeringens høiere Blisdom, og hvor man ganske naturligt var og maatte være meget rundhaandet med saadanne, — og Rigsdagen, hvis Beslutninger under et virkelig udviklet constitutionelt System fordrer enten Optagelse af Regeringen eller en Forandring af denne, — ja, der er ganske vist endnu Anvendelsen af det kongelige Veto, men det kan aldrig bruges uden en alvorlig Svækkelse af Repræsentationens Myndighed og Betydning. Jeg tillod mig allerede i Begyndelsen af nærværende Møde med et Par Ord at udtale, at, hvis jeg ansaae det for nødvendigt, at denne Bestemmelse kom ind i nærværende Lov, vilde jeg for mit Vedkommende kunne vælge mellem to Ting, enten at stemme mod Loven eller ogsaa at foreslaae den afvist ved Hjælp af en motiveret Dagsorden, og jeg vilde da — hvad jeg ikke fordrer af ethvert Medlem, men som jeg ikke troer det ubestodent at fordrer af mig selv — ikke gjøre dette, uden at være rede til, som det hedder i det parlamentariske Sprog, at tage Conseqventserne deraf, med andre Ord forelægge en Lov, som indeholdt dette. Jeg mener naturligvis, at der i nærværende Tilfælde ikke kan eller bør være Tale herom. Dersom de communale Love nu skulde behandles fra først af, kunde der være en meget stor Fristelse for mig til at tage under Overveielse, om der ikke skulde være Grund for mig til at fremkomme med et Forslag i denne Retning; men efter den store Forandring, som er foregaaet med Hensyn til de communale Sagers Fremme siden den Tid, da det Forslag forelaae fra mig, som nu efter saa mange Aars Forløb nyder den Ære at blive citeret, efterat Communalloven for Landet er vedtagen, og dette Lovudkast paany er forelagt i en Dmarbejdelse, hvori der ganske vist er taget Hensyn til Rigsdagens tidligere Beslutninger, og der dertil er stillet saadanne